

Не се носим по течението

Катерина Георгиева разговаря с актьорите от театър „Атом“

– Театър „Атом“, вие се появихте на хоризонта в доста сложен културен момент. Как балансирахте творческия заряд с мисията за оцеляване?

– Изкуството, в своята същност и мисия, винаги е било най-нужно точно в такива моменти на трудност, за каквито говориш. Живеейки в XXI век, в едно време, в което уж сме зазърбили борбата за оцеляване в чистия ѝ вид, ние тук в България все още се борим всеки ден за „насъщния“. Не правим изключение и ние, актьорите от театър „Атом“. Но всички знаем, че артистът е друго същество, с което не искаме да кажа, че не е част от това общество. Но той би трябвало да съществува първо на едно друго ниво. Той съществува и „оцелява“ чрез своето творчество. В този смисъл пред нас никога не е стоял избора между следването на творческия заряд и физическото оцеляване. Оцеляването е част от израстването и развитието.

– Вашият дебютен спектакъл „На ръба“ борави с проблемите на настоящата ситуация – актьорът е на ръба на пропаста между себе си, реалността и мечтите...

– За нас, създателите на спектакъла, „На ръба“ се занимава именно с тези проблеми на настоящата ситуация, но спектакълът засяга и една доста по-общочовешка проблематика. Винаги сме искали да правим спектакли, които да бъдат отражение на всичко, което ни вълнува, но и един вид емоционален катарзис

за зрителя и неговия вътрешен свят, т.е. той да се чувства ангажиран към случващото се на сцената. За нас това е много важно – обратната връзка, общуването с хората, докосването до вътрешния им свят. Никога не се стремим към едно просто разказване на история, при което зрителят остава просто наблюдател. „На ръба“ е спектакъл за човека и неговата душа, не за Христо, Стефания и Камен, той е спектакъл за всеки един човек.

– Тани, пластика, куклен театър, музика... Амбициозно. В бъдеще да очакваме ли постмодерен дъб стейп-слорреализъм?

– (Смях.) Всичко, което правим, винаги е започвало като един вид търсене. Така се рогди и „На ръба“. Не знаехме нито по какъв път тръгваме, нито каква е крайната точка на това пътуване. Имахме само началото – то се изразяваше в няколко маски. Това е всичко, което научихме за себе си като актьори в НАТФИЗ, и всичко, което знаем за себе си като хора. Никога не сме търсили някаква грандиозност в изказа, преплитайки толкова техники в едно... Просто „На ръба“ се рогди такъв, какъвто трябваше да бъде, такъв, какъвто го изискваше моментът. А пластиката, куклите и музиката са просто проводник, през който протича емоцията на този спектакъл.

– Носите усещане за нов театрален език – многопластов и експресивен. И сами споделяте, че не искате да се ограничавате и искате да експериментирате. Към какви форми се стремите, какво още бихте опитали?

– Рагваме се, че оставяме такова усещане в теб. Винаги сме се стремели към форми на изразяване, които да вълнуват зрителя. Тези, които го предизвикват и го събуждат. На този етап не виждаме нещо, което не бихме опитали. Красивите неща, истински вълнуващите, се раждат в опита.

– Има ли въпрос, който бихте искали да ви задават, но не ви задават?

– Защо плуваме срещу течението, например. Макар, че сме на мнение, че плуваме точно в посоката, в която искаме, просто другите се носят по течението. ■

Театър „Атом“
Atom Theatre

